

Na začátku čtrnáctého století končilo nařčení z čarodějnictví téměř vždy smrtí, i když doba monstrózních procesů ještě nenastala. Příběh je volným pokračováním případů královského soudce. Tentokrát se Petr z Rožmberka utkává se silami takřka nadpřirozenými a má plné ruce práce, aby vyřešil čarodějnickou záhadu na hradě Stráži. Ukáže se však, že víc než nadpřirozené síly je nebezpečnější lidská zloba a vracející se přízraky minulosti.

1. kapitola Smrt paní z Rožmberka.

Beneš z Vartenberka projel bránou města Hradce a na chvíli se zastavil u ramenatého vojáka, očividně velitele městské posádky. Chvíli si ho zvědavě prohlížel, nežli se rozhodl zeptat se na hostinec. Hejtman jej však předešel a s mírnou úklonou hlavy pozdravil:

„Vítám tě v Hradci, pane z Vartenberka. Paní našeho města, královna Eliška Rejčka, tě zve na svůj hrad.“

Mladík odpověděl trochu udiveně:

„Jak ví, že jsem přijel?“

„Hlásný zahlédl tvou korouhev a mě poslala, abych ti vyřídil pozvání. Svou družinu můžeš nechat v hostinci. Královna se o útratu postará, jsi její host.“

Beneš se v duchu usmál. Věru, pohostinné město! Nahlas se pak zeptal:

„Vlastně hledám pana Jindřicha z Lipé. Slyšel jsem, že...“

Hejtman kývl a opatrně jej přerušil:

„Ano, pán z Lipé je u nás.“

Beneš tedy pokrčil rameny a otočil se na svou družinu, aby zadal potřebné příkazy a pak už se rozjel směrem k hradu.

Beneš z Vartenberka byl nejstarším synem Jana, který tak tragicky zahynul v nedávné vzpouře proti králi. Bylo mu sotva sedmnáct, ale již musel převzít rodové panství. Správcem a poručníkem byl sice Jindřich z Lipé, ten však nechával Beneše jednat samého. Černovlasý urostlý mladík byl totiž dostatečně sebevědomý a samostatný, aby to zvládl sám. Jenomže nyní měl určité problémy a tak uvítal nabídku krále Jana, aby vyhledal pána z Lipé. Využil jedinečnou příležitost při vyřizování poselství opatrně stočit řeč i na své potíže. Snad pán z Lipé pochopí a přijede domluvit jeho nezdárné tetě, se kterou si neví rady a možná vyřeší i neshody s biskupem.

Myslel na to stále i teď, kdy vcházel do jídelny, kam ho uvedli. Pozdravil královnu i svého poručníka a oba se ihned zvedli od stolu, aby jej uvítali společně. Beneš se jejich srdečnému přivítání ani nedivil. Jeho otec byl jejich velikým přítelem a v časech nejtěžších bojoval po jejich boku i proti králi Janovi. Když se usadili, mohl se uvolněně rozhovořit o svém poslání:

„Vlastně tu nejsem náhodou. Mám příkaz krále, abych tě vyhledal, pane Jindřichu.“

Pán z Lipé se opatrně usmál:

„Jeho Milost hledá svého podkomořího?“

Beneš přikývl a z poháru, který před něj panoš postavil, se vydatně napil. Pokračoval už uvolněně a klidně:

„Král Jan se chystá na válečné tažení...“

Jindřich z Lipé se usmál:

„O tažení na pomoc Ludvíku Bavorovi se mluví už dávno, král asi potřebuje peníze.“

Beneš jej taktně doplnil:

„Jsi správce královské ubury, ale to není ten hlavní důvod.“

Jindřich z Lipé byl dost protřelý, aby vycítil, že Beneš má na srdci ještě něco jiného. To, proč sem přijel, je zřejmě moc důležité. Mladík taky teď nasadil vážnou tvář a ztišil hlas:

„Mám ti totiž naznačit určitou změnu, kterou chce Jeho Milost král s tebou probrat těsně před svým odjezdem.“

Jindřich zvedl obočí:

„Změnu? Co se změní?“

„Jde o sesazení jednoho hodnostáře u dvora.“

Jindřich se silně zamračil a do jeho hlasu se vmísil tón věštící nebezpečí:

„Mluv na rovinu a nech si ty kličky! Koho chce zbavit úřadu?“

Beneš ztratil svůj úsměv a teď už ostražitě odpověděl:

„Komořího a sudího Petra z Rožmberka.“

Jindřich zůstal šokovaně sedět a pak zakroutil hlavou:

„Zbláznil se anebo začala zase vládnout ona?“

Beneš neochotně odvětil:

„Mýlíš se. Tak to není. Nebyl jsi u dvora už týdny, takže nevíš co se děje.“

Do rozhovoru se vmísila královna Rejčka tichým hlasem:

„Král chce na delší dobu odjet ze země a před tím zbavit předáka vítkovců úřadu? To přece nedává smysl. Je to jakoby jim vyhlásil válku. Sotva vytáhne paty ze země, tak se mu vzbouří. Jestli ne okamžitě.“

Jindřich se nasupeně přidal:

„Co provedl pán z Růže, že upadl v nemilost krále?“

Beneš zakroutil hlavou:

„Není jiné řešení. Pán z Rožmberka už o úřady nestojí. Nebyl u dvora již dlouho a jeho dům v Praze zeje prázdnotou. Poslali za ním posla na Rožmberk a on prostě řekl, že nepřijede. Nesnažil se ani vysvětlit proč. Posel pak v hostinci důvěrně sdělil pánu z Dubé, že Petr z Rožmberka byl opilý a prohlásil, ať prý mu všichni vlezou na záda. Nemůže přenést přes srdce smrt své ženy...“

Dvojice přísedících na něj překvapeně skoro jednohlasně vyhrkla:

„Co to říkáš!?“

Beneš přikývl:

„Ano, je to tak. Paní Viola z Rožmberka zemřela před měsícem. Nejspíš na mor.“

Ondra vyrostl v lese a do svých osmi let ani nic jiného nepoznal. Požár svého domova si nepamatoval, tehdy byl ještě příliš malý. Také o smrti svého otce věděl jen z vyprávění matky. Pohybovali se po lesích, živili se lesními plody a vyhýbali se lidem. Jiné jídlo nosila občas matka ze vsí. On tam s ní nesměl, vždy musel čekat, až se vrátí. Byl ukrytý ve vysoké trávě nebo v křovinách a bál se. Jednou, když byla matka zrovna pryč, zahlédl nějaké lidi a hrůzou bez sebe čekal, co se bude dít. Matka se naštěstí brzo vrátila a potom, co jí to vyprávěl, se ihned přesunuli jinam. Bylo mu osm, když se celý jeho život od základů změnil. Tehdy se narodila jeho sestřička a přitom potkal tu paní. Ze začátku si myslel, že je to víla, ale pak se dozvěděl, že je to královna a nakonec se stala paní z Rožmberka. Brzy nato se ocitli tady na statku. Od té chvíle se matka začala měnit. Zatímco on si na nový svět, nové kamarády a život na usedlosti zvykal těžko, matka se přizpůsobila velmi rychle. Najednou měli všeho dostatek, pracovali na poli a začali žít normální život. Ondra však byl od dětství tulák. Jeho matka se vrátila do života, jaký vedla před tím, on však příliš mnoho snil a měl bujnou fantazii. Své povinnosti na statku vykonával sice pečlivě, ale nijak nadšeně. Nebavilo ho to. Každou volnou chvíli využíval na to, aby se mohl ztratit do lesa a při procházkách se utápět ve svých představách. Jeho chlapecká duše toužila po jiném životě, nežli byl život spojený s kusem země a hospodářstvím. Také jeho chlapecká láska to napověděla zcela jasně. Zatímco jeho vrstevníci se platonicky zamilovávali do Nanynek, Aniček a Mařenek, se kterými se stýkali při hře, on snil o ní. Krásná hradní paní, která tolik změnila jeho život, se mu hluboce zapsala do srdce. Proto jeho výpravy často mířily k hradu Rožmberku, i když věděl, že ona je pryč. Paní Viola sídlila většinou na Zvíkově, ale hrad Rožmberk jí víc vyhovoval, když její manžel byl na cestách. Více jí přirostl k srdci a slavili tu také s Petrem svatbu. Ondra na té svatbě byl. Na nádvoří hradu bylo pohoštění pro všechny z okolí a on tam šel jen proto, aby ji viděl. Znovu ji potkal až v lese a to za dramatických událostí. To už mu bylo skoro dvanáct let a začal vyspívat. Zesílily mu svaly a ramena zmužněla, také vyrostl téměř o dvě hlavy a převyšoval své vrstevníky ze vsí. Jakoby tělo chtělo dohnat nedostatek a strádání, které prožil. Královna jej na první pohled ani nepoznala, ale tomu se nedivil. Nebyl čas přemýšlet, odkud jí připadá známý, když šlo o život.

Zaslechl její volání nedaleko od malé paseky a myslel si, že se mu to jen zdá. Teprve na druhé volání odpověděl a rozběhl se po hlase. Skutečně to byla ona! Seděla na plochem kameni a vypadala dost vyděšeně. Zastavil se až u ní a chvíli na ni nevěřícně zíral, jakoby byla jen jedním z jeho snů. Rychle se však vrátil do reality, když si všiml vykasané sukně a opasku staženého pod kolenem. Ještě než mu to řekla, viděl nad kotníkem dvě drobné ranky od zmijích zubů. Byla dost vyděšená a on si rychle dřep l k ní a tiše řekl:

„Musíme ten jed dostat ven!“

„Víš jak?“

Zeptala se a tvářila se dost bezradně. Podíval se na ni a vážně odpověděl:

„Musíš si tu ránu naříznout a já ti ji vysaji.“

Jen nevěřicně koukala, nežli vytáhla dýku z pouzdra a nedůvěřivě šeptla:

„Nikdy jsem to neslyšela, já vím, že se to musí vymáčkat, a nadvázat, ale...“

„Věř mi, paní, když mě kousla zmije, moje matka mi to tak taky udělala.“

„Ale já... nedokážu to rozříznout.“

Vzal dýku a hrotem jí rozškrábl ranky. Bolestně sykla a on se na ni omluvně podíval, ale pak se sklonil a přísál se na ránu tak, že zařala zuby a zatajila dech. Vyplivl krev a znovu se jí zakousl do lýtka, jakoby jej zuby žvýkal. Teď už se neudržela a úpěla, dokonce se jí objevila slza v koutku oka. Znovu vyplivl krev a stačil ještě zašeptat:

„Prosím promiň, ale musí to být pořádně.“

Teprve napotřetí byl spokojen a pohlédl na ni:

„Můžeme to zavázat a povolit pásek, teď už by to mělo být v pořádku.“

Zeptala se:

„Myslíš, že mě to nezabije?“

Utrhla si rukáv a podala mu ho, aby s ním obvázal ránu. Přitom jí odpověděl:

„Téměř určitě budeš v pořádku, možná budeš mít horkost, ale nebezpečí ti nehrozí. Se mnou to bylo horší, byl jsem malý a zmijí jed dítě zabije téměř vždy.“

Chvíli ho pozorovala a najednou si uvědomila, že se jedná o jed a zeptala se s mírně vyplašeným tónem v hlase:

„Doufám, že ti to nemůže ublížit?!“

Zakroutil hlavou a usmál se na ni. Až příliš dlouho se jí díval do očí a ona si to uvědomila.

Zároveň ale také pochopila, odkud ho zná:

„Ty jsi Ondra! Syn té žebračky od Vyšebrodského kláštera, že?“

Kývl hlavou a ona se pokusila postavit a dodala:

„Zachránil jsi mi možná život.“

„Tys nám dala daleko víc, urozená paní, bydlíme teď na Stachově statečku.“

„Ano, vím o tom. A co tvá sestřička?“

Zeptala se a udělala několik kroků. Ondra ji uchopil za ruku a dal si ji přes rameno se slovy:

„Když dovolíš, podepřu tě. Sestřička je v pořádku.“

Dodal ještě na její otázku a ona začala vyprávět. Přitom se pomalu odebírali k nedaleké cestě:

„Kůň se mi splašil a shodil mě a navíc ten had.“

Vtom se objevili dva jezdci, a sotvaže je spatřila, zamávala na ně:

„Tady jsem!“

Dojeli a rychle seskočili a jeden se ptal starostlivým hlasem:

„Milosti, nestalo se ti nic?“

„Jen mě shodil kůň a pokousala zmije.“

Bez ptaní ji popadl do náruče a zvedl vysoko do vzduchu:

„Musíme ihned na hrad k felčarovi, zmije je...“

„Tady Ondra mi to vysál, snad to bude v pořádku.“